

[Tyroll]

med nogle påbud, muligheden for at gribe ind i forhold til borgerskabet, muligheden for at få dækket en masse af de behov, som lønarbejderne har herhjemme, og som mangeligt kunne sættes i værk. Der kunne sættes arbejde i værk via den arbejdskraftreserve, der er til stede, og som er skabt af dette system. Det føler vi ansvarlighed over for, og vi føler ansvarlighed over for de faglige organisationer, fagforeningerne og deres virke her i samfundet. Fastholdelsen af dem er ikke noget, man undergraver.

De første indgreb, som der var lagt op til her, viser jo, hvor langt socialdemokratiet var indstillet på at gå, hvor langt man i virkeligheden gik i retning af at underminere overenskomstsyste­merne totalt, underminere lønsyste­merne totalt, underminere aktiviteterne i fagforeningerne totalt, simpelt hen for en længere periode. Og nu er man altså gået i venteposition for at få lov til at tilbyde en tilsvarende løsning til gengæld for noget overskudsdeling, noget ØD osv., for på et eller andet tidspunkt at kunne tilbyde det igen for at se, om ikke der skulle være mulighed for at komme igennem med noget, som borgerskabet udmærket godt ved de ikke behøver at betale for, sådan som Industrirådet også siger i den leder, som jeg citerede, hvor man altså siger, at man er helt sikker på, at socialdemokratiet bliver tvunget til at gennemføre sin lønpolitik. Det bliver man vel også, så længe man simpelt hen ikke vil nogen anden vej, så længe man ikke vil bryde med denne klassesamarbejds­linje, så længe man ikke vil finde andre veje i retning af at angribe borgerskabet i stedet for at angribe arbejderklassen.

Så bliver man altså fornærmet og siger: nå ja, men når nu I ikke vil gå med til at give os det, vi vil have, så nøjes vi med at tvinge arbejderklassen til at betale 4.000 kr. om året til arbejdsgiverne. I kunne have fået mere, men nu får I kun 4.000 kr. Som om det kunne ryste borgerskabet ret meget! Som om det ikke bare giver dem mere blod på tanden, så de siger: nå, men så får vi noget mere i næste ombæring.

Det lyder heller ikke særlig troværdigt, når man først stiller sig op og siger, at det afgørende for at få en kriseløsning igennem er, at man får gennemført en lønpolitik. Så siger de samme faglige ledere senere: nu skal der føres lønkamp, nu skal der føres kamp imod

borgerskabet, nu skal vi have kroner hevet på bordet osv., samtidig med at de selvsamme faglige ledere siger, at selvfølgelig må der gribes ind, når man får ekstra oliepris­stigninger osv. Det har ingen troværdighed, og det er undergravende for fagbevægelsen, at der er nogle faglige ledere, der går og leger kispuds med fagbevægelsen på den måde og på den måde undergraver troværdigheden af de faglige organisationer. Det vender vi os kraftigt imod, og vi vender os selvfølgelig også imod, at den samme holdning gør sig gældende i SiDs hovedbestyrelse, som arbejds­ministeren sagde noget om her.

Men jeg vil da gerne vide, hvad det er statsministeren vil stille op over for den holdning, der kommer til udtryk i Industrirådet, der siger, at de føler sig fuldstændig sikre på, at statsministeren vil gennemføre denne lønpolitik, uanset om overskudsdelingen kommer igennem eller ej. Hvad vil stats­ministeren egentlig stille op over for en blank afvisning af den appel til borgerskabet, som socialdemokratiet forsøger sig med? Hvad vil statsministeren stille op, efterhånden som betalingsbalanceproblemer osv. udvikler sig, fordi man ikke gør noget for at få den arbejdskraftreserve, der er til stede, i arbejde og få den til at producere noget? Det har vi intet hørt om. Der er simpelt hen ingen alternativer fra socialdemokratiets side til gennemførelsen af en hårdhændet lønpolitik over for arbejderklassen.

Og hvad er det så, man har i udsigt, efter at denne periode er forbi? Hvad har man regnet på fra socialdemokratiets side? Ja, der er stillet i udsigt, at man vil have et betalingsbalanceunderskud på en 14 mia kr., nogenlunde det samme som i dag, og en arbejdsløshed på 200.000, samtidig med at man tvinger lønarbejderne til at aflevere 4.000 kr. om året til arbejdsgiverne. Jeg siger: vel bekomme! Det er den rene klassepolitik vendt imod lønarbejderne, og socialdemokratiet kan ikke kalde sig arbejderparti med den politik, man lægger for dagen her.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg skal ikke kaste mig ud i en yderligere polemik med arbejdsministeren. Jeg skal blot konstatere, efter at have fået et lille referat fra SiDs hb-møde, at det var krusninger på